

SHERRYL WOODS

Bloemen voor Bree

Vertaling Janke Ouwehand

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2009 Sherryl Woods
Oorspronkelijke titel: *Flowers on Main*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2012 HarperCollins Holland
Vertaling: Janke Ouwehand
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Monica Turlui / Pexels
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1237 7
ISBN 978 94 027 6489 5 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie april 2023

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books *, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Bree O'Brien groef haar vingers diep in de rijke, donkere aarde en pakte er een handvol van op om de geur te inhaleren. Dit was echt en leek in de verste verte niet op de oppervlakkige wereld waarin ze de afgelopen zes jaar had getracht naam te maken. Tuinieren was iets wat ze begreep. Met wat water en meststof kon je planten verleiden om te groeien en te bloeien. Dat gold niet voor een theaterproductie. Met een vaas met bloemen hoefde je slechts de ontvanger blij te maken. Niet een veelkoppig publiek dat bestond uit toeschouwers die ieder op zijn beurt een soort criticus was.

Ze was opgelucht toen haar zus Abby haar had gebeld voor de opening van de herberg in Eagle Point, die nu het eigendom was van haar zusje Jess. Dat was het perfecte excuus geweest om Chicago te ontvluchten, waar haar laatste toneelstuk de grond in was geboord door de critici, met als gevolg dat het slechts een week had gedraaid. In de afgelopen zes jaar had ze één triomf gevierd in een regionaal theater; van haar volgende twee stukken hadden de criticasters geen spaan heel gelaten.

Misschien waren sommige toneelschrijvers al blij met één succesvol stuk, zelfs al werd dat ver van Broadway opgevoerd, maar Bree had meer gewild. Ze had verwacht vergeleken te worden met Neil Simon, Noel Coward... verdorie, misschien zelfs wel met Arthur Miller.

Natuurlijk was dat haar gedachte geweest vlak na het succes van haar eerste stuk, toen ze nog naast haar schoenen had gelopen van trots. Ze had gedacht dat ze over Simons komische timing beschikte, over de intelligentie van Coward en de dramatische complexiteit van Miller. Er waren zelfs enkele critici geweest die haar mening hadden gedeeld.

Daardoor was het des te vernederender geweest dat haar tweede stuk slechts een lauwwarme ontvangst had gekregen, en het een maand eerder dan de bedoeling was geweest van de planken was gehaald. Het derde was neergesabeld door dezelfde critici die eerder haar lof hadden gezongen. Haar eerste stuk was opeens stom geluk geweest. Er waren er zelfs die beweerden dat ze op haar zevenentwintigste al opgebrand was.

Gelukkig waren er geen familieleden aanwezig geweest bij die laatste première. Ze waren dus geen getuige geweest van haar ondergang en hadden de daaropvolgende kritieken niet gelezen. Bree zou hun verwoede pogingen haar te steunen niet hebben kunnen verdragen. Het was al vreselijk genoeg dat iedereen in dat theater getuige was geweest van het vernederendste moment in haar carrière. Geen van de acteurs was in staat geweest haar in de ogen te kijken toen de regisseur – haar minnaar nota bene – tijdens het premièrefeestje de ene na de andere vernietigende kritiek had voorgelezen en daarna de kranten had verfrommeld en in de vuilnisbak gesmeten.

Vandaag of morgen zou ze de moed weer kunnen opvatten om achter de computer plaats te nemen en het opnieuw te proberen, maar voorlopig was ze blij om terug te zijn in Chesapeake Shores, in haar vertrouwde omgeving, met familie die zich om haar bekommerde omdat ze van haar hielden en niet omdat ze wisten dat haar leven in een puinhoop was veranderd. Ze had behoefte aan wat tijd met haar zusjes, een lekker potje football, het geplaag van haar broer Connor en zijn vrienden en een kans om Abby's tweeling te knuffelen.

Ze realiseerde zich pas hoe ze naar huis had verlangd toen ze in haar oude kamertje zat, waar ze ooit alleen voor haar eigen plezier had geschreven. Toneelstukken die slechts voor haar eigen ogen bestemd waren geweest.

Wat ze bovendien nodig had, en dat zou ze aan niemand beken-

nen, was afstand tussen haar en de befaamde toneelschrijver en regisseur Martin Demming, die een tijdje haar mentor was geweest en vervolgens haar minnaar. De laatste tijd was de klad in hun relatie gekomen. Misschien was ze uit balans en overgevoelig door die afschuwelijk kritieken, maar het leek wel alsof hij zich heimelijk verneukelde over haar flop. Daar was ze niet op voorbereid geweest.

Dus hier zat ze dan, drie weken na de opening van de herberg van Jess, knielend in de tuin van haar grootmoeder, het onkruid wiedend en genietend van de zon op haar naakte schouders, die ze overvloedig had ingesmeerd met zonnebrandcrème. Voor het eerst in maanden begon de spanning die zich daarin had opgebouwd, weg te trekken. Ze voelde zich... Ze zocht naar het juiste woord en realiseerde zich toen dat het 'content' was. Ze voelde zich content met zichzelf, zelfs met haar leven, ondanks de recente ontredde. Ze kon zich niet eens herinneren wanneer ze zich voor het laatst zo lekker had gevoeld.

Zonder zich iets aan te trekken van de waarschuwingen over de schade die de zon kon toebrengen, en Marty's voortdurende en irritante toespelingen op het feit dat ze haar huid – die volgens hem even blank was als Ierse room – zou bederven, hief ze haar gezicht op naar de zon en voelde dat de hoofdpijn verdween die opkwam zodra ze dacht aan het leven dat ze achter zich had gelaten.

Haar handen verstilden bij die gedachte. Had ze het werkelijk achter zich gelaten? Dat alles? Chicago? Het theater? Kon ze alles wat de afgelopen jaren zo belangrijk was geweest, werkelijk loslaten? Zat ze daarom hier geknielend in de aarde, terwijl ze eigenlijk al lang had moeten terugkeren naar het leven waar ze altijd van had gedroomd? Gaf ze het op? Hield ze zich schuil? Of likte ze slechts haar wonden voordat ze zich opnieuw in de gevechtszone zou begeven?

Want dat was het, realiseerde Bree zich, een gevechtszone met te veel potentiële vijanden. De producent, de regisseur, de acteurs

en actrices, de critici en het publiek. Allemaal hadden ze hun eigen kijk op haar werk. En op hoe het zou moeten zijn. Natuurlijk waren er dagen dat alles op zijn plek viel en er een geweldige samenwerking ontstond. Maar op andere dagen was het een emotionele veldslag. Dan werden alle woorden die ze zo zorgvuldig had bedacht, alle scènes en motivaties uit elkaar geplozen door degenen die dachten dat zij het beter wisten.

Ze liet zich op haar hurken zakken, slaakte een zucht en wenste dat ze een antwoord kon vinden op al die vragen.

‘Je hebt zojuist drie van mijn mooiste floxen om zeep geholpen,’ zei Gram afkeurend, Brees sombere gedachten onderbrekend. ‘Ga je me nu eindelijk vertellen wat je dwarszit voordat je de tuin ruïneert die me jaren van mijn leven heeft gekost om aan te leggen?’

Bree keek van haar grootmoeder – handen op de heupen, klein, tener en pittig met haar strooien tuinhoed, felroze broek en bijpassende blouse – naar de donkerpaarse flox die al lag te verwelken tussen het onkruid dat ze aan haar linkerkant had neergegoid. Bij dat treurige aanzicht slaakte ze een diepe zucht. ‘Ik heb de kluit nog. Die zal ik weer in de aarde zetten en hem flink water en mest geven. Dat komt wel weer goed, Gram.’

Gram schonk haar een indringende blik die suggereerde dat ze drommels goed wist wat er met Bree aan de hand was, maar dat ze wachtte tot die er zelf over zou beginnen.

‘Kun je hetzelfde van jezelf zeggen?’ vroeg Gram. ‘Komt met jou ook alles weer goed?’

Bree wendde haar blik af en richtte haar aandacht weer op de flox. ‘Ik heb gewoon een beetje te veel aan mijn hoofd,’ mompelde ze, bang dat ze Grams vermoedens zou bevestigen als ze meer zou zeggen. Van heel haar familie leek Gram de enige te zijn die haar echt begreep. Die in haar hart kon kijken, zelfs al deed Bree er het zwijgen toe. Voor haar vader en haar broers en zusters, die wat uitbundiger waren dan zij, was ze meestal een raadsel.

‘Het is duidelijk dat je in ieder geval niet met je hoofd bij onkruid wieden bent,’ stemde Gram in. ‘Als je erover praat, wordt het misschien wat eenvoudiger. Als je mij niet wilt vertellen wat je dwarszit, zou je misschien naar de herberg kunnen gaan om te lunchen met Jess, of je kunt Abby bellen. Zij zal je graag mee uit lunchen nemen in Baltimore. Dan kan ze je meteen haar nieuwe kantoor laten zien en kunnen jullie eens even openhartig met elkaar praten.’

‘Jess heeft haar handen vol. Ze heeft vast geen tijd om naar mijn geweeeklaag te luisteren. En dat geldt ook voor Abby. Nu Trace en zij verloofd zijn, en ze bijna elke dag heen en weer pendelt naar Baltimore, heeft ze al zo weinig tijd voor zichzelf en de tweeling. Mij kan ze er echt niet bij hebben.’

‘Wat een nonsens! Ze zouden allebei tijd voor je maken, want het zijn je zusjes,’ zei Gram ongeduldig. ‘Bij de O’Briens komt familie altijd op de eerste plaats. We steunen elkaar en nemen het voor elkaar op, wat er ook gebeurt. Heb ik je dat al niet jaren geleden geleerd?’

Dat had ze in ieder geval geprobeerd, herinnerde Bree zich, maar het was een zware taak gebleken nadat hun moeder naar New York was vertrokken, omdat die schoon genoeg had gehad van hun vaders eeuwige zakenreizen en verwaarlozing van zijn gezin. Gram was de lijm geweest die de rest van het gezin bijeen had gehouden. Zij had getracht hen over te halen vrede te sluiten met Megan als die op bezoek kwam en hen aangemoedigd om haar niet te veroordelen. En toch hadden ze dat allemaal gedaan. Ze waren jong en onverbiddelijk geweest, en de complexiteit van de relatie van hun ouders was hun volledig ontgaan.

De afgelopen tijd had Bree de indruk gekregen dat hun vader pogingen deed om het contact met hen te herstellen. Mick had een groot project in Californië uitgesteld om aanwezig te kunnen zijn bij de opening van Jess’ herberg, ook al was hij er direct daarna

weer vandoor gegaan. Zelfs hun moeder was teruggekeerd voor Jess' grote dag, wat op zich wel voor problemen had gezorgd, maar Bree moest erkennen dat het fijn was geweest dat iedereen thuis was gekomen – of liever gezegd, bijna iedereen. Alleen haar broer Kevin, die in het leger zat, was afwezig geweest omdat hij op dit moment in Irak diende, waardoor het voor hem onmogelijk was geweest aanwezig te zijn bij de festiviteiten.

Die paar dagen hadden Bree doen denken aan het harmonieuze gezin dat ze jaren geleden waren geweest, voordat Micks faam als architect en projectontwikkelaar hem de hele wereld over had doen zwerven. Het was precies het soort camaraderie geweest waaraan Bree het meest behoefte had gehad bij haar vertrek uit Chicago.

Natuurlijk had ze hun kunnen vertellen wat er was gebeurd, in de wetenschap dat ze hun uiterste best zouden hebben gedaan om haar te steunen en moed in te spreken. Ze realiseerde zich echter ook dat ze nog niet klaar was voor het medelijden dat ze geen van allen zouden kunnen verbergen. Of voor de pragmatische suggesties waarmee Mick of Abby op de proppen zouden zijn gekomen.

Nee, het was beter, dacht ze, om het in haar eentje te verwerken, haar eigen beslissingen te nemen en door te gaan met haar leven. Met wentelen in zelfmedelijden of haar problemen dumpen bij haar zusjes, Gram of anderen zou ze niets opschieten. Wat zij nodig had, zoals altijd, was rust en stilte om haar eigen weg te bepalen.

‘Misschien bel ik Abby of Jess straks wel even,’ zei ze ten slotte ontwijkend. ‘Als ik nu eens even naar binnen ga om de lunch klaar te maken? Dan kunnen we hier buiten eten. Misschien zelfs wel op het strand.’ Ze werd opeens overspoeld door een golf van nostalgie. ‘Weet je nog dat je picknicks voor ons maakte toen we nog kinderen waren? Dan spreidden we een deken uit op het zand en brachten de hele middag door aan zee.’

Gram keek haar geamuseerd aan. ‘Moet ik je er nu echt aan herinneren dat jij altijd de eerste was die klaagde over zand in je eten en dat de zon te heet was?’

Bree schoot in de lach. ‘Dat was ik even vergeten, denk ik. Oké, dan eten we op de veranda. Daar ligt geen zand en er waait een heerlijk briesje.’

‘Ik kan vandaag niet,’ zei Gram verontschuldigend. ‘Ik heb een vergadering in de kerk.’ Na een bezorgde blik op Bree, voegde ze eraan toe: ‘Maar dat kan ik wel afzeggen, als je liever wilt dat ik hier blijf om nog wat te praten.’

Bree was nog niet bereid haar ziel bloot te leggen. ‘Nee, ga gerust. Met mij is niets aan de hand. Misschien loop ik wel naar de stad, ga een tijdje winkelen en lunch dan in het eetcafé van Sally.’

Gram knikte. ‘Als je dat doet, doe Sally dan even de groeten van me en neem wat van die frambozencroissants van haar mee. Die neem ik dan morgen als ontbijt.’

Bree veinsde geschokt te zijn. ‘Ben je werkelijk van plan iets te eten wat iemand anders heeft gebakken? Of probeer je achter het geheim van haar recept te komen, zodat je ze voortaan zelf kunt maken?’

‘Als iemand ergens goed in is, ben ik de eerste om dat te erkennen. Sally’s croissants smelten in je mond. Waarom zou ik proberen om dat te evenaren of te verbeteren?’

‘Als je het mij vraagt, moet je haar dat zelf vertellen,’ plaagde Bree. ‘Ze zal het enig vinden om te horen dat de beste bakker van Chesapeake Shores haar croissants bewondert.’

Gram keek verontwaardigd. ‘Dat heb ik haar allang verteld, jongedame. Ik voel me niet te goed om iemand lof toe te zwaaien als ze dat verdient. En maak nu dat je wegkomt. Probeer terug te komen met een lach op je gezicht. Ik maak me zorgen als je zo verloren kijkt.’

Bree wist dat haar grootmoeder in staat was haar stemmingen

te peilen, maar ze had niet verwacht dat ze de spijker zo op de kop zou slaan. Ze voelde zich verloren. Het feit dat er iemand was die haar kon doorgronden en altijd bereid was een luisterend oor te bieden, bracht onverwachte tranen in haar ogen. Nog even en dan zou ze in snikken uitbarsten. Dan zou Gram hier blijven en het hele trieste verhaal uit haar lospeuteren.

‘Ik moet gewoon het een en ander uitzoeken en ergens over nadenken,’ zei ze met een geforceerde glimlach. ‘Maak je nou maar geen zorgen over mij.’ Woorden die evenzeer voor haarzelf waren bestemd als voor haar grootmoeder. Het zou te eenvoudig zijn om zich te wentelen in die liefde en acceptatie. Te verleidelijk om haar dromen te vergeten. Chesapeake Shores zou het perfecte toevluchtsoord kunnen zijn.

Maar misschien was het tijd om die dromen eens goed onder de loep te nemen, om uit te vinden of ze nog steeds bij haar pasten. Bree O’Brien was uitermate koppig en vasthoudend, maar misschien was het geen schande om iets los te laten. Door te gaan. Nieuwe dromen te scheppen.

Als ze er maar een vage notie van zou hebben wat die dromen zouden kunnen zijn.

Mick O’Brien stond op een straathoek in New York, met zijn mobiele telefoon in zijn hand, trachtend moed te verzamelen om de vrouw te bellen die hij het grootste deel van zijn volwassen leven al kende. Megan, zijn ex-vrouw. Haar bellen zou niet moeilijker moeten zijn dan de confrontatie aangaan met een planningscommissie die vast van plan was zijn veto uit te spreken over een ontwikkelingsproject. Toch had hij dat laatste meermaals gedaan, zonder zelfs maar met zijn ogen te knippen, terwijl het vooruitzicht van dit telefoontje hem het zweet in zijn handen bezorgde.

Op van de zenuwen klapte hij het telefoontje dicht, draaide zich om en liep door, om uiteindelijk terecht te komen in een kof-

fieshop, ergens in de Upper East Side van de stad, slechts enkele blokken verwijderd van Megans appartement, waar hij zijn lafheid vervloekte, en het besluit dat hem ertoe had gedreven na al die jaren een bezoek te brengen aan New York.

Het weerzien met Megan tijdens de opening van Jess' herberg, had iets bij hem losgemaakt. Opeens had hij zich herinnerd hoe het had gevoeld om van haar te houden, hoe geweldig hij zich altijd had gevoeld als ze naar hem keek. Dan had het geleken alsof hij de hele wereld aankon. Al die jaren waarin hij verteerd was geweest door woede omdat hun relatie stuk was gelopen, waren op slag verdwenen toen hij haar op zich toe had zien lopen op het strand. Ze was nog even slank als vroeger, haar kastanjebruine haren waren verwaaid door de wind.

Ze hadden zelfs enkele zeldzame momenten van harmonie gekend, toen hij haar had betrokken bij het geschenk dat hij Jess had gegeven om de opening te vieren. Toen hij hun jongste dochter had verteld dat het buitensporig dure fornuis dat ze zo graag had gewild, een cadeau van hem en haar moeder was, was de ijzige spanning die er tussen Jess en Megan had geheerst, enkele graden ontdooid. Dat hij in staat was geweest om de kloof tussen moeder en dochter te dichten, had hem een soort voldoening geschonken dat hij al in geen jaren had ervaren. Dat gevoel had echter slechts geduurd totdat er een cheque van Megan bij de post had gezeten voor haar helft van het cadeau. Daar was hij woest om geworden.

Hoewel Megan en hij elkaar slechts even hadden ontmoet in Chesapeake Shores, was het voldoende geweest om Mick ervan te overtuigen dat het dom was om zich vast te klampen aan zijn trots. Jaren geleden had die stomme trots hem weerhouden Megan te smeken om te blijven. Nu, voelend dat ze misschien toch nog een tweede kans konden krijgen, zou hij niets meer in de weg laten staan van zijn poging het contact te herstellen.

Goed, nu moest hij alleen zijn angst nog zien te overwinnen,

dacht hij, terwijl hij van zijn koffie nipte en naar het mobieltje stuurde dat voor hem op het bekraste formicablad lag in het ruimoerige eetcafeetje. Misschien kon hij beter gewoon bij haar aanbellen. Megan was te zeer dame om de deur voor zijn neus dicht te slaan. Ophangen zodra ze in de gaten kreeg dat hij aan de telefoon was, zou een stuk eenvoudiger voor haar zijn.

Hij was zo diep in gedachten verzonken dat hij schrok toen zijn mobieltje overging. ‘Hallo?’ mompelde hij beschaamd.

‘Heb je haar al gezien?’ wilde zijn moeder weten.

Hoe wist Nell O’Brien toch altijd wat hij van plan was, terwijl hij toch zo zijn best had gedaan om zijn trip naar New York voor zijn familie geheim te houden? Het had hem zinloos geleken om speculaties aan te wakkeren – of een storm van bezwaren – zolang hij er nog geen idee van had hoe het zou gaan verlopen tussen Megan en hem.

Via vergaderingen in Seattle en Minneapolis had hij een omweg gemaakt naar New York, in de veronderstelling dat, in het geval hij zichzelf volslagen voor gek zou zetten, niemand dat zou hoeven te weten. En nu had hij zijn moeder aan de lijn, die altijd meer zag dan een ander en natuurlijk had geraden wat hij van plan was.

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zei hij ontwijkend, in de hoop dat Nell slechts een gokje waagde.

‘Je bent in New York om Megan te zien, nietwaar?’ verklaarde ze vol overtuiging.

‘Hoe kom je daar nu bij?’ Hij wist precies hoe ze nu keek, zag het ongeduld op haar gezicht; ze had er een hekel aan tijd te verspillen aan iets wat overduidelijk was.

‘Op je kantoor zeiden ze dat je vanochtend naar New York zou vliegen na die vergadering in Minnesota. Aangezien je geen voet in die stad hebt gezet sinds Megan daarheen is verhuisd en je, sinds ze na de opening van de herberg is vertrokken, hebt lopen mokken, heb ik gewoon een en een bij elkaar opgeteld.’

‘Wel, we weten allebei dat je niet kunt rekenen. Ik heb haar niet gesproken.’

Ze schoot in de lach. ‘Dat kan alleen maar betekenen dat je het nog niet hebt gedurfd. Je zit nu waarschijnlijk ergens in een bar moed te verzamelen om een afspraakje met haar te maken.’

‘Ik zit niet in een bar,’ mompelde hij. Verdorie, waarom was hij toch altijd zo’n open boek voor zijn moeder? Hoe kreeg ze dit toch voor elkaar? ‘En ik durf heus wel. Heb je me opgespoord om me op mijn kop te geven, of is er nog iets anders aan de hand?’

‘Iets anders, maar nu bedenk ik opeens dat we hier toch eens over moeten praten. Weet je wel waar je mee bezig bent? Megan en jij zijn al jaren gescheiden. Ze is weggegaan omdat jij haar en de kinderen verwaarloosde. Toen ze je dat verweet, heb je daar geen enkele verandering in gebracht. Je weet dat ik van je houd, maar ik zie nog steeds niet dat daar verandering in is gekomen. Nog steeds ben je het merendeel van de tijd op pad en breng je weinig tijd door met je gezin.’

‘Ik weet niet of je het hebt gemerkt, maar mijn gezin heeft zich aardig over het land verspreid.’

‘En voor het geval jij het niet hebt gemerkt, wil ik toch even opmerken dat ze een voor een terug beginnen te komen. En toch ren je nog steeds van hot naar her en laat je geen opdracht liggen.’

‘Misschien ben ik eraan toe om het rustiger aan te doen,’ zei hij, evenzeer om het idee voor zichzelf te testen als het haar voor te leggen.

‘Met pensioen gaan? Jij?’ vroeg ze op ongelovige toon. ‘Daar geloof ik geen snars van.’

‘Ik had het ook niet over met pensioen gaan,’ zei hij geïrriteerd. ‘Ik zei dat ik het misschien wat kalmer aan wil gaan doen.’

‘Misschien? Als je het mij vraagt, zou je over iets dergelijks toch behoorlijk zeker moeten zijn, voordat je de hoop van die

vrouw weer aanwakkert. Het kan niet je bedoeling zijn om dat te beloven en vervolgens haar hoop onmiddellijk weer de bodem in te slaan.'

Tegen wil en dank moest hij erkennen dat zijn moeder gelijk had, al was hij niet bereid dat hardop toe te geven. 'Hoor eens, ik heb het druk. Vertel nu eens even waarom je me hebt gebeld.'

Kennelijk was ze tot de conclusie gekomen dat ze zijn geduld niet nog meer op de proef moest stellen, want ze beantwoordde die vraag, in plaats van een complete preek af te steken of nog meer tegenwerpingen te maken. 'Ik bel je omdat ik me zorgen maak om Bree.'

'Bree?' vroeg hij geschrokken. 'Wat is er dan met haar aan de hand?'

'Mannen!' zei ze geringschattend. 'Mick, ze is je dochter. Heb je echt niet gemerkt hoe stil ze is sinds ze naar huis is gekomen? En heb jij je echt niet afgevraagd waarom ze nog steeds hier is?'

'Bree is altijd stil geweest,' zei hij, oprecht verbaasd door de opmerkingen van zijn moeder. Bree voelde zich altijd het prettigst als ze zich op haar kamer kon opsluiten met een schrijfblok of een boek. Van al zijn kinderen was Bree degene die hij het minst begreep. Ze was lang niet zo open en uitbundig als haar broers of zusters. Ze had ook geen last gehad van de gebruikelijke puberproblemen – en als ze die wel had gehad, dan had ze die van zich afgeschreven zonder dat ooit aan haar familie te laten lezen.

'Dit is iets anders,' hield zijn moeder vol. 'Ze heeft nog met geen woord gerept over teruggaan naar Chicago. Er is iets gebeurd, Mick, dat weet ik gewoon. Ik heb daarnet geprobeerd met haar te praten, maar ze beweerde doodleuk dat er niets aan de hand is.'

'Misschien is dat dan ook zo.'

'Nee, er is wel iets met haar aan de hand. Je moet ophouden met piekeren over het verleden en terugkeren naar huis om met je dochter te praten. Ze heeft je nodig.'

‘Nee, als Bree iemand nodig heeft, dan ben jij het. Jij hebt haar altijd beter begrepen dan ik. Kom op, mam, er is absoluut geen enkele kans dat ik tot haar kan doordringen.’

‘Wel, als je het mij vraagt, heeft ze ons nu allemaal nodig.’

Haar sombere toon was alarmerend. ‘Mam, wat denk je dat er met haar is gebeurd? Als die stomme vent haar iets heeft aangedaan...’ Zijn stem stierf weg. Hij had altijd een hekel gehad aan Martin Demming. Om te beginnen was hij te oud voor Bree en bovendien een arrogante ellendeling. Mick had te vaak neerbuigende opmerkingen van hem gehoord in Brees richting. Het had hem al zijn zelfbeheersing gekost om de man niet eens flink op zijn vingers te tikken toen hij de laatste keer in Chicago was geweest. Slechts de smekende blik van Bree had kunnen voorkomen dat hij uit zijn dak was gegaan. Het deed hem pijn om te zien dat zijn gevoelige dochter naar die veeleisende nonsens luisterde, zonder een weerwoord te hebben.

Nell onderbrak zijn sombere gedachten. ‘Ik weet niet of dit iets met Martin Demming te maken heeft of met haar werk. Dat is nu juist het punt. We moeten erachter zien te komen waardoor ze zo van streek is. Wanneer kom je naar huis?’

‘Dat hangt ervan af,’ zei hij, met zijn missie om Megan weer te spreken in gedachten.

‘Grote goedheid! Of je belt Megan zodra wij hebben opgehangen, of je stapt in een vliegtuig en komt naar huis. We hebben je hier nodig.’

‘Morgenochtend kom ik terug,’ beloofde hij.

En als alles goed verliep, was er misschien een kansje dat hij Megan kon overreden om met hem terug te gaan naar Chesapeake Shores voor een bezoek. Als Bree werkelijk in de problemen zat, zou het geen kwaad kunnen als haar moeder in de buurt was. Misschien was dat juist precies wat ze nodig had.

Hij zuchtte. Wie probeerde hij eigenlijk voor de gek te houden?